

Czajlik József: Líraeltörésben

Tegnap volt a költészet napja.
Fura, hogy mennyire eltávolodtam ettől az ünneptől.
Az utóbbi években szinte észrevétlenül múlt el feletem az erre kiszakított idő.
Most is, ugye, hisz' tegnap volt.

Tegnap a dzsípiesz egy kietlen tájra vezetett, ami tele volt lenyűgöző drámai elemekkel.
Egyik természeti képződmény váltotta a másikat, kapkodtam a fejem.
Fehér, apró virágok nőttek a lány lankákon, de azok is, mintha vízfestékkel festették volna, Álomszerűen lebegtek a térben.

Vasúti sínek, kátyúk, sás, fák, árkok,
Fényben madarak.
Költészet napján lenyűgözött
a drámai táj.

Az autórádióban költészetnap
műsor szólt,
Szállt velem a síkban, a térben,
De akkor is csak a drámára figyeltem.

Mi ütközik mivel?
Kinek mi az érdeke?
Az a lomb ott például belelóg a vízbe, eltörte valami, csálén áll,
Virágai – vagy bimbók azok? – magukon a belvizek tavát keresztül folytatják.

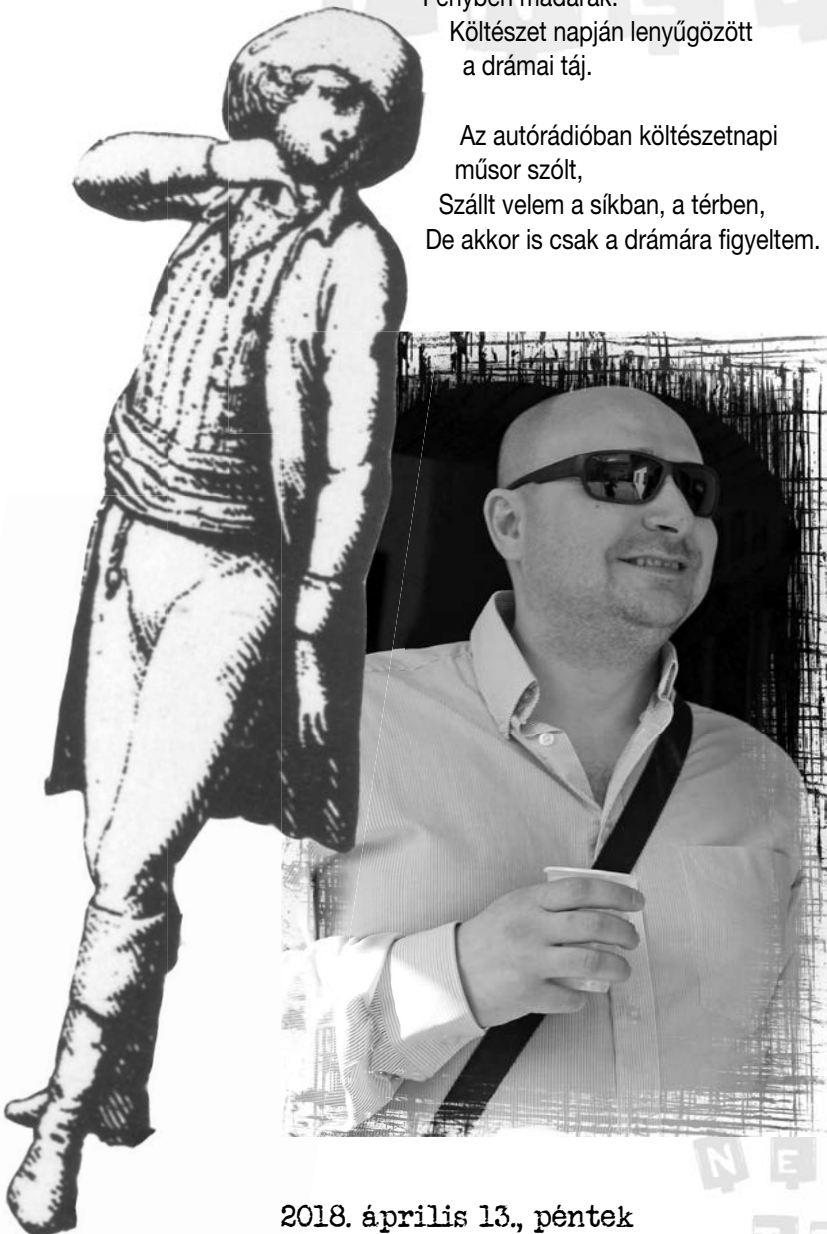
Hopp, de jön egy váratlan gödör,
Fékezni, kormányt balra, nem lemenni a sásba.
A sásból, a halványszőke sásból felröppen egy sikoltó madár.
Közben Zelk Zoltán felvételről mondja:
a színészek, akiket szeretek nem jól mondanak verset,
Megtörik az értelem kedvéért a ritmust, ami a vers lelkét adja.
Ahogy én a drámát, Zelk a lírát hiányolja.

Most például az feszít, hogyan fogok ebből
a nem-versből kikeveredni,
Amibe nem is akartam belekeveredni,
De hallom is Pilinszkyt, a Jánost, hogy a költőnek az üres lapba koncepciók nélkül kell maga magát belekeveredni.

Igen, engem a dráma érdekel, a (bele)verekedés,
a tülekedés,
a fordulat,
a koncepció,
az aránytalanság,
a hiány,
az a bizonyos vétség,
a megalázás,
a lenről le,
a futás,
a csúszás (főleg meg- és elcsúszás),
az egy helyett kettő,
a kettő helyett egy,
a van helyett a nincs,
a nincs helyett a van.

A mozgás.
Tudsz követni?
Nem?
Dráma!

2018. IV. 12., Zenta, Kikindára készülve

Egyenes, őszinte, szép magyar beszéddel kommunikáljanak a színpadon kívül is

Robotka István és felesége, Robotka Angéla nagy feladatot vállaltak magukra. Úgy gondolták, húsz év után ideje megindítani Szenttamáson ismét az amatőr színjátszást. István lelkesedése ebben a húsz évben sem lankadt. Bár nem Szenttamáson, de számos másik településen aktívan tevékenykedett. Folyamatosan képi magát, visszatérő résztvevője a Vajdasági Magyar Amatőr és Diák-színjátszók Táborának (MAdT). István és felesége olyan emberek közé tartoznak, akik a gyerekekből minél több őszinte érzést igyekeznek kipréselni. S itt a legkülönfélébb érzésekről van szó: bátorságról, mindennapi konfliktusokról, kamaszskorról, felnőtté válásról, felnőttekhez fűződő viszonyról. Olyan emberek, akiktől emberi magatartást lehet tanulni. Akik törekednek arra, hogy a szenttamási fiataloknál is úgy szólaljon meg a szöveg, ahogyan kell.

– Honnan jött az ambíció, hogy 20 év után újrarendítsék az amatőr színjátszást Szenttamáson?

– Mi a húsz év alatt is dolgoztunk a környező városokban felnőtt csapatokkal. Verbászon, Szivácson, Péterrévén, Zomborban, és Szenttamáson is szerb nyelvű előadásokat készítettünk a szellemi és testi fogyatékos diákokkal, melyek rendkívül sikeresek voltak, de velük csak akkor tudunk dolgozni, ha van rá pályázati keret, tehát ha kapnak anyagi támogatást, akkor készül előadás. Ilyen fiatal csapattal, mint most, még nem volt alkalmunk dolgozni. Angélának mindig az volt a vágya, hogy ne utazgassunk ide-oda, hanem azt az időt és energiát inkább itt, helyben érvényesítsük. Bevallom őszintén, én félttem az egésztől, de a MAdT-ban való rendszeres részvételemtől mindig megerősítést kaptam, hogy a fiatalokkal igenis kell foglalkozni, és lassan kinevelni egy jó társulatot. A Szenttamási Népek és Nemzetiségek Hagyományápoló Klubja nyújtott segítséget

a csoport megindításához. Biztosították a szükséges helyet és némi anyagi támogatást is kaptunk.

– Hogyan toborozták össze a csapatot, hogyan lehet motiválni az embereket az amatőr színjátszásra?

– Gondoltuk, a fiunkkal együtt hárman már vagyunk, talán csak csatlakozik még valaki hozzánk. A viccet félretéve, meghirdettük a facebookon és felhívást tettünk közzé a szenttamási rádióban. Nem írtunk ki korhatárt, mert nem tudtuk, kik lesznek az érdeklődők, és konkrét darabunk sem volt éppen emiatt. A felhívásra igen tarka volt a jelentkezők életkora. Volt öt alsó tagozatos, hét felsős diák, hat középiskolás és egy felnőtt. Mivel nem tudtuk a képességeiket, az első néhány próbán meséltünk nekik a színházról, és drámajátékokat játszottunk velük. Meglepetésünkre a csoport a drámajátékokat a próbafolyamat végéig folyamatosan igényelte. Végül két csoportot alakítottunk ki. A nagy- és a kiscsoportot az öt kislánnyal, akikkel a *Graffaló* c. angol mesejátékot készítettük el.

– Milyen kezdeti nehézségekkel találkozta a csoport megindításánál?

– Az egyedüli nehézségünk a színpad hiánya volt és még mindig az. A próbákat csak a klubhelyiségünkben tartottuk, mert ott bármikor próbálhattunk. A felhívás közzétételkor nem tudtuk, hogy milyen korosztály fog jelentkezni, és amikor szembesültünk az érdeklődőkkel, világos lett előttünk, hogy nem csinálhatunk egész estét betöltő darabot. A választásunk a *Vásári komédiákra* esett, amelyben mindenkinek ju-

tott szerep, és mindenki megmutathatta tehetségét. Így elejét vettük a nehézségeknek, mert a próbák folyamán voltak szerepcserék is.

- Milyen gyakorisággal tudtak próbálni?

- Hétfévente próbáltunk, mert sok a vidéken bentlakó középiskolásunk is (Zentán, Zomborban és Topolyán). A fiataljaink különben is hétközben rendkívül aktívak és elfoglaltak. Sportra, néptáncra, népzene oktatásra, hitoktatásra és sok minden más iskolán kívüli foglalkozásra járnak.

- Az előadás elkészítésén kívül foglalkoznak-e más, színházzal kapcsolatos gyakorlatokkal? Csak egy-egy előadás elkészítése a cél vagy egész évben foglalkoznak a csapattal?

- Igen, foglalkozunk. Hagyományos betlehemezést szoktunk minden évben tanítani, alkalmi műsorokra készítjük fel a fiatalokat. Nem csak egy előadás a cél, hanem a folyamatos munka, és a minél több vendégszereplés, hogy a fiatalok élvezzék, amit csinálnak.

- Milyen színházi és pedagógiai szempontokat vesznek figyelembe a foglalkozások során?

- A drámajátékokon keresztül próbáljuk a szín-

játság alapjait megtanítani, és ezáltal megszerettetni velük az életet jelentő deszkákat.

- Tehát mondhatjuk, hogy hasznosítani tudja a MADT-ban szerzett tudást?

- Persze! Próbáljuk rábíni a fiatalokat, hogy minél könnyebben megnyíljanak, és egyenes, őszinte, szép magyar beszéddel kommunikáljanak a színpadon kívül is, és így egy jó kis csapat épült és épülhet ki.

- Mennyire stabil a csapat? Tudnak hosszútávon együtt dolgozni majd velük?

- Szeretnénk együtt tartani a csapatot. Megteszünk mindent, hogy jól érezzék itt magukat, és igyekszünk lehetőséget adni nekik a továbbfejlődésre. Reméljük, a következő előadásunkat közösen választjuk ki, hogy még közelebb álljon hozzájuk. Mi hosszú távra tervezünk, és ha az elvándorlás bele nem szól a terveinkbe, akkor a szenttamási amatőr színjátszás visszanyeri méltó helyét a vajdasági amatőrök között.

- Mi az alapvető tapasztalatuk általánosan a diákszínjátszásról?

- A fiatalokat sokkal könnyebb formálni, sokkal elfogadóbbak, főleg, ha közel áll hozzájuk a téma, a darab mondanivalója. Szeretik, igénylik a drámajátékokat, amiből igen-igen hasznos dolgok derülnek ki számukra és számunkra is. A fiatalok némelyike még mindig igen gátlásos, de majd lassan sikerül őket is feloldani. Büszkéek vagyunk rájuk, még ha most nagyon kezdő csapatról is van szó.

Nagykikinda neves szülöttei - 2. rész

Jeszenszky Árpád, mezőgazdász, egyetemi tanár

(Nagykikinda, 1896. május 20. – Budapest, 1988. július 11.)

Jeszenszky Ignác (1862–1924) evangélikus lelkész, a nagykikindai gyülekezet vezetőjének családjából származott. Testvérei: Jeszenszky Géza, Jeszenszky László, ill. Jeszenszky Ilona és Jeszenszky Irén.

A budapesti I. kerületi gimnáziumban érettségizett (magánúton, 1914), az I. világháborúban az orosz harctéren szolgált, orosz hadifogságban volt (1915–1918). Hazatérése után a Kertészeti Tanintézetben kertész képesítést szerzett (1918). A Kertészeti Akadémián kertézmérnöki oklevelet szerzett (1945), a Kertészeti és Szőlészeti Főiskolán doktorált (1961); a Pázmány Péter Tudományegyetemen államtudományi doktori oklevelet szerzett (a kertészek közül elsőként, 1923). A mezőgazdasági tudományok kandidátusa (addigi tevékenységéért, 1952), doktora (1986).

1921–1923-ban az Országos Selyemtenyésztési Felügyelőség selyemtenyésztési felügyelője Füzesabonyban és Szekszárdon. 1923–1947 között a Földművelésügyi Minisztérium Selyemtenyésztési Igazgatóságának főfelügyelője, a kertészet-méhé-

szet, selyemtenyésztési, majd a kertészeti ügyosztály vezetője. 1947–1949-ben az Agrártudományi Egyetem Keszthelyi Osztályán a kertészeti tanszék vezetője, 1949–1957 között a keszthelyi nyugat-Dunántúli Mezőgazdasági Kísérleti Intézet osztályvezetője. 1957-ben nyugalomba vonult. Mint nyugdíjas a Keszthelyi Mezőgazdasági Akadémia megbízott előadója és tanszékvezetője volt. 1927–1933-ban a *Kertészet* c. szakfolyóirat szerkesztője, 1934–1944 között a *Magyar Gyümölcs* c. szaklap felelős szerkesztője.

Megkapta az Entz Ferenc-emlékérmét (1976). – Főbb művei: *Gyümölcsfák metszése* (Bp., 1942); *Gyümölcsfák ápolása* (Bp., 1943); *Útmutató a gyümölcs és zöldségfélék értékesítésére* (Bp., 1944); *Oltás, szemzés, dugványozás* (Bp., 1957, szlovákul Pozsony, 1968); *A gyümölcsfák metszése képekben* (Bp., 1958); *Gyümölcsstermesztés* (szakközépisk. tank., Bp., 1961); *Zöldségstermesztés képekben* (Bp., 1963, 1965); *A füge* (társ-szerző, Bp., 1963); *Az eperfa* (Bp., 1972); *Kertjeink védelmében* (Bp., 1972.).

Forrás: Magyar Életrajzi Lexikonp; Bakonyi Károly: J. Á. (Horticultural Science – Kertészeti Tudomány, 1996); Keszthelyi életrajzi lexikon. Főszerk. Pappné Benke Judit. Szerk. Kocsandiné Eisenkorb Györgyi és Márkus Rita. Keszthely, 2010).

Vaszkó Erzsébet, érdemes művész

(Nagykikinda, 1902. április 27. – Budapest, 1986. április 5.)

A festőművész 1902. április 27-én született az akkori Torontál megyei Nagyikindán. Erdélyi nagyapja szülőföldjéhez, a máramarosi hegyek lenyűgöző természeti látványához kötődtek legszébb, későbbi művészetére is kiható gyermekkori élményei. A budapesti Képzőművészeti Akadémiára a 20-as években nyert felvételt. Mint festőnövendék, hasonlóan későbbi festőbarátaihoz, pályatársaihoz a legvonzóbb főiskolai mester, a modern szemlé-

letű Vaszary János vezetése mellett tanult. Ez a tanítás – a művész szavai szerint – ablakot nyitott előtte a végtelen számára. Akadémiai tanulmányait 1929-ben fejezte be.

Vaszko 1931 óta a Vaszary János által alapított Új Művészek Egyesületének (UME) tagja és kiállító művésze.

1931-től kiállítóművész, de nem a festészetből élt: középiskolai rajztanárnaként dolgozott egy életen át, pedagógusként ment nyugdíjba is. „Nem azért festek, hogy eladjak – nyilatkozta egy ízben –, hanem mert örömet találok benne, semmi mással össze nem hasonlítható érzést.” De mégis, fűzi tovább „vásárolják képeimet, a gyűjtők is, az állam is, pedig sohasem kínáltam egyetlen munkámat sem eladásra”.

Az 1940-es velencei biennálén történt szereplése és négy nagy sikerű budapesti kiállítás után 1979-ben Szentendrén, a Művésztelapi Galériában, majd 1983-ban a Szentendrei Képtárban rendeztek műveiből gyűjteményes életmű-kiállítást. Egy évvel halála előtt, 1985-ben kapta meg az érdemes művész címet. 84 éves korában, 1986. áprilisában hunyt el Budapesten.

Források: Pest Megyei Hirlap, 1986. április 8.; Kalapis Zoltán: Életrajzi kalauz, III, Újvidék, 2003., 283-284.

Zádor István, Kossuth-díjas festő és grafikus

(Nagykikinda, 1882. január 15. - Budapest, 1963. május 24.)

Zádor István festő és grafikus, Kossuth-díjas (1958) művész. A középiskola elvégzése után 1906-ig banktisztviselőként dolgozott, de már 1901-től részt vett a budapesti Mintarajziskola tanfolyamain. 1906 és 1909 között Párizsban élt, s felvételt nyert

az École des Beaux-Arts-ba. Portréfestőnek készült, közben azonban krokikat is rajzolt. 1909 – 10-ben a firenzei akadémián tanult tovább.

1914-ben csapattisztként bevonult, és első háborús rajzát Bosanski Brodban készítette töltőtollal, Montenegrói hadifoglyok a bosznabrodói pályaudvaron címmel. Századával a nagy harcok színhelyére, a Drina-völgyébe vonult. „Ő is súlyosan megsebesült, felépülése után „hadifestő” státusba helyezték. Ilyen minőségben eljutott a lengyel, orosz és olasz harctérre, sima, fehér papírra, puha ceruzával, ujjnyi vastag grafitval megörökítette a lövészárkokat ásó rutén parasztasszonyokat, a gázálarcos bakák rohamát, a török katonazenekarokat, a drótakadályokat átvágó rohamosztagokat, az isonzói hídepítést.

A Tanácsköztársaság idején forradalmi riportrajzokat készített. A Tanácsköztársaság bukása után egy ideig Weimarban, majd Münchenben élt. Az emigráció éveiben a Leipziger Illustrierte Zeitung munkatársa volt. Utóbb visszatért Magyarországra. 1921 – 22-ben az Ernst Múzeumban rendezett kiállítást. A Szinyei Társulat egyik alapító tagja. Sikeres volt mint portréfestő (Bajor Gizi ismert arcképe) és mint grafikus. 1938 őszétől Hollandiában dolgozott. Számos kiállítása volt külföldön is. A második világháború után Budapest 1945 címmel rajzgyűjteményt adott ki, az elsők között kapott Kossuth-díjat. 1958-ban Grantner Jenő szobrásszal rendezett gyűjteményes kiállítást.

Források: Artportal, szerző: Matits Ferenc; Kalapis Zoltán: Életrajzi kalauz, III. Újvidék, 2003., 338-339.

Összeállította: dr. Csömöre Zoltán

Harmincöt éves barátság és együttműködés

Részletek Barát András *Harminc év távlatából* c. kiadványából a Galgahévíz és a Nagykikinda között ápolt barátságról

A holnapi, gála előtti szünetnapon az Egység Művelődési Egyesület vendégül látja testvértelepülését, Galgahévizet. Mert „barátság a találkozókból táplálkozik, és meghal, ha megfosztják tőle” (Robert Merle).

Galgahévíz a Galga patak jobb partján, a Hatvani-síkság nyugati peremén elterülő, Pest megyéhez tartozó község, melynek a 2013. évi népszámlálás alapján 2489 lakosa van. Első írásos emléke 1214-ből származik, amikor Hewyz (más forrás szerint Heiiuz) néven említik. Nevét a község alatt fekvő meleg vízről kapta, mely a későbbiek folyamán elapadt. 1559-ben a töröknek 21 porta után adózott a település. 1697-ben már újra jelen van a római katolikus egyház a község területén, az anyakönyveket 1710-ben kezdték vezetni. 1863-ig az Esterházy-család birtokaként emlegetik a községet, 1910-ben 356 házat és 1945 lakost írtak össze a területén. Van általános iskolája, óvodája, művelődési háza, egészségügyi ellátása és már civil szervezetei is működnek:

II. Rákóczi Ferenc Nyugdíjas Egyesület, Galgahévízi Faluszövetkezet, Faluszépítő Egyesület, Hagyományőrző Együttes, Cantiano kórus, Wado-ryu

Karate Klub, Galga Természetbarát Egyesület, Galgahévízi Népfőiskola, Pávakör, Sportegyesület.

Nevezetességei:

Monostorpuszta, ahol Árpád-kori romokra leltek.

Barokk stílusú temploma a XVIII. sz. elején épült. 1796-ban az akkori földbirtokos, Esterházy Miklós kibővítette.

Szent András remete emlékműve

Galgahévízi Kegyeleti Park

Galgahévízi Helytörténeti Gyűjtemény

A község lakói évente megünneplik a falu napját, a Falufarsangot és a Szüreti

Napokat.

A fentiekből kitűnik, hogy egy viszonylag kis lélekszámú községben is sokféle aktivitást

lehet kifejtteni, ha van hozzá akarat.

Az amatőrizmus elsődleges célja az önmegvalósítás, azaz megmutatni másoknak is, ki milyen eredményes, ki mit tud. Ezért a különféle fellépések nagyon

fontosak, hisz ezek nélkül nincs értelme a tevékenységnek. így van ez az Egység amatőrjeivel is. A mindenkori elnökségnek nem kis gondot okozott a vendégszereplések lebonyolításához szükséges anyagi előteremtése, de legtöbbször sikerült. A környékbeli vendégszereplésekre ráunva, külföldi, elsősorban magyarországi kiruccanásra vágyott a tagság. A múlt század nyolcvanas éveiben sikerül néhány helységgel felvenni a kapcsolatot, így a galgahévízi Kodály Zoltán Művelődési Házzal is, elsősorban Kakuszi János koreográfusunknak köszönhetően, aki abban az időben Pesten járt továbbképzésre. Ott találkozott Bankó Lászlóval, aki szintén a koreográfiai tudását csiszolgatta és a galgahévízi Művelődési Ház igazgatója volt. így született meg a megállapodás a két művelődési egyesület egymásnál való vendégszerepléséről. 1983. augusztus 30-án az Egység elnökségi ülésén a 2. napirendi pont alatt elfogadták a galgahévíziek meghívását, hogy szeptember 23-tól 25-ig a táncscsoport és a citerazenekar részt vegyen a hévízi Szüreti Napokon.

Ugyanekkor határozat született arról, hogy októberben az Egység fogadja a galgahévízieket, s bizottságot alakítottak a vendégfogadás megszer-

vezésére. A következő elnökségi ülésen, 1983. október 7-én Ratkó Sándor elnök, a vendégszereplésről beszámolva leszögezte, hogy a házigazdák nagyon szívélyesen fogadták a csoportot, mindenki nagyon jól érezte magát, s hozzátette: „*Fellépésünkkel méltóképpen képviseltük városunkat és országunkat.*” Madarász Sándor elnökségi tag így nyilatkozott:

„*Elégedettek lehetünk a vendégszerepléssel, mert előadásunk kifogástalan volt. Vendéglátóink mindent megtettek értünk. Mi csakis az övékéhez hasonló színvonalon viszonyozhatjuk a vendégfogadást.*”

Erről a vendégszereplésről a Gödöllői Hírlap 1983. november 17-ei számában Balázs Gusztáv újságíró, a Megvetették a barátság alapját c. cikkében a következőket írta:

„*Az első perctől kezdve érezni lehetett, hogy nagyon komolyan készültek fogadásunkra és ottlétünkre - folytatta a negyventagú csoport vezetője. - Nem volt olyan pillanat, amikor magunkra hagytak volna. A városnézésen valamennyiünknek volt kísérlője a kinkindai táncscsoportból. Pedig előtte késő estig tartott a műsorunk, amelyen vendéglátóink is a nézők sorában ültek. A galgahévízieknek csodálatos szállás jutott, az A kategóriás Narvik Hotel szolgáltatásait élvezhették három nap, három éjjel. Arra természetesen nem adtak időt, hogy sokat pihenjenek...*”

A két település immáron 35 éve ápol barátságot. Nem sok művelődési egyesület büszkélkedhet ilyen hosszú határon túli együttműködéssel.

Olyan disney-sre sikeredett

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjátzóinak zsűrizése

Gyerekeknek játszani és előadást létrehozni az egyik legnehezebb feladat. Náluk őszintébb nézőkre nem találhat a színház, mert ha valami nem tetszik nekik, akkor nemes egyszerűséggel nem figyelnek oda. És bizony képesek olyankor felfordítani a színháztermet. Az *Óz, a nagy varázslón* csendben figyelték a történeteket. Mi ez, ha nem bizonyíték?

A zentai amatőr- és diákszínjátzóknak nagy múltjuk van. Több generáció végzett, hivatásos színésze indult ebből a csoportból. Az idei Találkozóra hozott darabjuk ezt ismét alátámasztotta: olyan lehetőségeket nyújtott a szövegválasztás az egyéni megmutakozásokra, melyből fejlődni lehet, s olyan megnyilatkozásokat is láthattunk, mely előszobája a hivatásosság válasznak. Amióta a Zentai Magyar Kamaraszínháznak állandó társulata van, azóta minden évben a társulat tagok közül kerül ki a diákszínjátzó rendezője. Így esett, hogy az idei darabot **Virág György** és **Dévai Zoltán** rendezték meg.

Táborosi Margaréta kezdte a zentaiak értékelését, melyben kiemelte, hogy a darab térhasználata nagyon érdekes, szerencsés volt. Az előadás az udvaron, a napsütésben kezdődött (és ez a nézői mivoltból való kifordítás benn is folytatódott). Totó (**Szabó Róbert**) a nézőket kérte meg arra, hogy dobják el a gumicsirkéjét, hogy visszahozhassa, hogy játszhasson. Majd később, őt keresve jelent meg Dorka (**Dupák Fanni**), s egy idő után beszaladtak a színházterembe. A nézők nem indultak meg utánuk, csak akkor, amikor **Varga Tamás** jelezte, hogy az előadás benn folytatódik, és be lehet menni. Ha többet és jobban játszottak volna a közönséggel, akkor ez a jel is erősebb lehetett volna. Maró a későbbiekben kitért a benti térhasználatra is. A madárijesztő jelenete előtt még nem tudtuk, hogy

a Rossz boszorkány a nézőtér mögött fog megjelenni, de a Bádogembert már igen. Az ezzel való játékot még bátrabban is lehetett volna csinálni: érdekes lehetett volna, ha nem mindig leghátul jelenik meg a Rossz boszorkány, hanem mindig máshol.

A történet arról szól, hogy olyan fontos dolgokat keresnek a szereplők, melyek az élethez szükségesek, majd kiderül, hogy mindaz valójában megvan bennünk. Emiatt a középiskolások szempontjából szerencsés, mondhatni telitalálat volt a darabválasztás.

Az biztos, hogy voltak nagyon jól és kevésbé jól kidolgozott karakterek. A Madárijesztő (**Dragić Marianna**) szerepe volt a legkidolgozottabb, míg a Bádogembert (**Wischer Viktor**) és Totónál csak meg-megjelentek a karakter elemei. A Rossz boszorkány (**Csehák Csenge**) kiállása is jó volt, bár nem volt könnyű dolga, hiszen nem volt kelléke, ahogyan mozogni sem volt lehetősége, mégis uralta a teret.

A Madárijesztő mozgása nagyon erős volt, ugyanakkor az, ahogyan a varjak mozogtak és ahogyan Marianna a táncával legyőzte a varjakat, kevés volt ahhoz képest, hogy előtte milyen mozgáskultúrája volt. Ugyanez a hullámmás volt jellemző az árnyjátékra is: néhol nagyon kidolgozott volt nagyon jó ötletekkel, néhol pedig kevés. Az előadás a varázslatról és a csodáról szól. A varázslat megtörtént az előadás elején, amikor beesett a rubin cipő a színpadra és felkerült Dorka lábára, valamint akkor is, amikor a Jó boszorkány (**Pap Kinga**) varázsgömbje megjelent, ami egy színes labda volt. Ilyen csodákra lett volna még szükség. Maró úgy érezte, túl sokszor volt az árnyra bízva a csoda, pedig az alkotóknak árnyon kívül is jó ötleteik voltak. A Bádogember jeleneténél például éppen jó volt az árnyjáték, de a lágy zene már mézcukrozás volt. Mindig szubjektív, hogy valakinek tetszik vagy sem a zenei választás. Maró többnyire elfogadta az előadáshoz válogatott zenéket, mert illett a diákszínjátzós hangulatba, megszületett a hatása.

Maró kifejtette, hogy a darab sokszor komfortzónán belül mozgott. De itt sok és nagy csatát kellett megvívni a gonosz összes variációjával. Azonos ritmusban mozogtak a szereplők is, pedig étellel teli középiskolá-

sokról van szó, ezt kicsit jobban ki kellett volna használni.

Czajlik József az értékelését azzal kezdte, hogy a csapat az előadás alatt a gyerekek figyelmét végig lekötötte. Ez bizony nagy eredmény, ami őket dicséri. A belső szuggesztivitását fenn tudták tartani a nézőnek, a gyereknek. Emberfeletti energia és munka kell, valamint erős hatásmechanizmust kell kidolgozni ahhoz, hogy a gyerek örömmel figyeljen, hogy a játékosok mágnesként mozoghasanak velük. Ezt elérni nagy dolog, főként egy amatőr- vagy diákszínházi csapattal. Czajlik elmondta, hogy egyetért Maróval abban, hogy valóban volt hasa a történetnek, volt egy krízishelyzet – amikor Őz birodalmából elbocsátották őket, hogy öljk meg a Rossz boszorkányt –, ahol a színészpálánták és az előadás is leült egy kicsit, bár magában a darabban is krízis van, hiszen a szereplők nem kapták meg azt, amiért mentek, amit vártak, ehelyett újabb feladatokkal, még nagyobb kérdőjelekkel néztek szembe. A nézők még ezt a „megülést” követően sem veszítették el a figyelmüket.

„Vannak olyan darabok, mint a Rómeó és Júlia vagy az Őz, a nagy varázsló, amit nem hiszek el, hogy életemben még hányszor kell megnézni. Minden pillanatát ismerjük, egy percig sem izgulunk, hogy mi fog történni, sőt, ha nem tetszik, akkor arra gondolok, hogy Jézusom, mennyi van még hátra, hány szereplő kell még, hogy bejőjön. Itt ezt nem éreztem. Jól tempózták, jól húzták meg a darabot, jól kitalálták, egyéni volt.” – mondta Czajlik József.

A szereposztás személyreszabott volt. Különösen kiemelkedett Dorka (Dupák Fanni), Totó (Szabó Róbert), a Madáríjlesztő (Dragic Marianna), az Oroszlán (Kovács Dorina) és a Majomkirály (**Vajda Noémi**). Náluk volt a legerősebb a színészi jelenlét. Mindannyian elsajátították az előadás nyelvét, és emiatt tudtak egyénileg is teljesíteni. A csapatnak jó volt a dinamikája, megvolt a „derékhad”, akire fel lehetett építeni az előadást. Jó alapja lehet ez az utánpótlás kinevelésének.

Czajlik az értékelése végén visszacsatolt Maróhoz, szerinte is nagyon erős volt a bevezetés és a nyitány, valamint érezhető volt a rétegzés is: voltak első-, másod- és még harmadrangú rétegek is. Szerzteágazó gondolkodásmód jellemezte az előadást.

Mivel **Lőrinc Tímea** a két rendező munkatársa és barátja, ezért nehéz volt nem elfogultan hozzáállnia a látottakhoz. Timi inkább praktikai és színészi tanácsokat osztott az értékelése során.

A bevezetőben, az udvaron Totó Dorka elől bujkált a nézők között. Itt nagy volt a tér, a két szereplő mégis egymáshoz közel állt, látták egymást, pedig itt megengedte volna a hely, hogy olyan helyen álljanak, ahol ez nem történik meg. Ezen felül jobb lett volna, ha Dorka szájából kinn hangzik el, hogy jön a vihar, nem pedig benn, a zárt teremben, mert így konfúz érzés alakult ki. A Totót játszó Robiról már többször kiderült, hogy természetesen játszik, de most átrohant a poénokon, ha jobban kitenné őket, jobban megélnének. Csenge, a Rossz boszorkány kiállása valóban jó volt, de néha ő is átrohant a jelenetein, gyors volt az elpárolgása is. Fanni szépen vitte végig Dorka szerepét, kellően flegma és szigorú volt, de az elején talán mégis nagyon lefordta a Jó boszorkányt, és már a néző szégyellte el magát, hogy ez a nő csak segíteni akart ennek a lánynak. Ezt egy kicsit finomabbra kellene venni, akkor jobban megállná a helyét. Timinek a Bádögembert alakító Viktor minimalista nyögdecseleése a jelenet elején borzasztóan tetszett, ahogyan az is, ahogyan elmondta a monológját. A Találkozó alatt többször látta, hogy szomorú monológot szomorúan mondtak el, s pont emiatt nem élt meg a színpadon. Itt nem ez történt. Azért volt hatása, mert egyszerűen mondta el. Szerette még a Madáríjlesztőt, ahogyan az Oroszlánt is, szépek voltak a poénjai. Amikor a diákok úton voltak a nézőtér két szélén, érződött, hogy nem megírt szöveget mondanak. Érződött a színpadi beszéd és eközött a különbség. Nem mindig működtek ezek a fél improvizációs szövegek.

A tavalyi előadáshoz képest, idén látszott a színészi munka. Az előadás első és utolsó árnyjátéka pedig nagyon szép keretet adott a történetnek. A vége nagyon szépre, könnyesre, olyan disney-sre sikeredett.

Virág Kiss Anita

Narancsbőrös sorsok

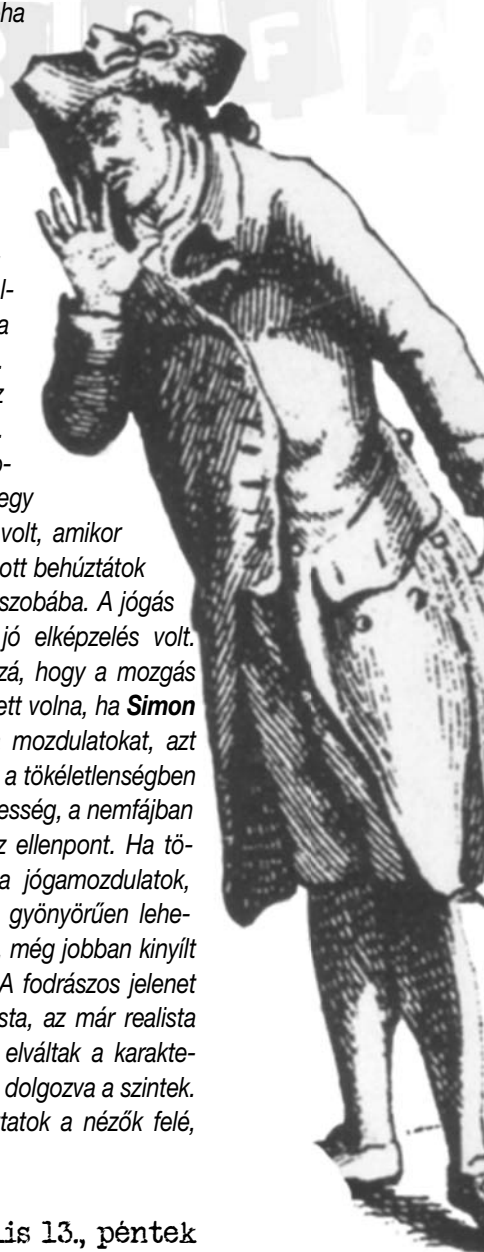
Az újvidéki Európa Kollégium előadásának zsűrizése

Az újvidéki Európa Kollégium csapata két éve áll össze színházbarát egyetemista fiatalokból, tavaly láthattuk őket először a Szemlén. Idén Borbély Szilárd művét dolgozták fel, és így született meg a S.O.rS.ok.

Lőrinc Tímea azzal kezdte értékelését, hogy a csapat borzasztó nehéz témába vágta fejszéjét, ám a rendezői ötleteket már az elején megdicsérte: „Izgalmas etűdöket láthattunk végig az előadásban. A rendezői struktúra nagyon meghatározta a darabot. Ahogy kezdődött az előadás, az nagyon tetszett, a színészek úgymond be lettek pakolva a színpadra. Ott megértettem, hogy fogjátok kezelni az embert, a testet. Ez kifejezetten egy női darab. Sajnálom, hogy az egyetlen férfit nem „használtátok” jobban, a férfi szerepét jobban ki kellett volna bontani. Mivel kevésszer szerepelt, ezért a megjelenését nem is tudtam hogyan értelmezni, elveszett a jelentése, eltörpült a jelenléte. Amikor megjelent, akkor is csak csendben ült, kellett volna neki gondolatokat adni a szájába, reakciókat. A jógás jelenet nagyon tetszett, jó ötletnek tartom, hogy a szöveget jógára írtátok meg. Az erős érzelmek megnyilvánulását hiányolom a jelenetekből. A problémákat ugyan bemutattátok, de nem volt ívük. Szép megnyilvánulások és jelenetek voltak, de sokszor jelentés nélkül. Az állapotokat folyamatosságukban kellene megmutatni, a nézőnek éreznie kell a cselekedeteket. A részeges jelenet ügyes volt. Nagyon nehéz részegét játszani a színpadon még a profiknak is, el kell találni azt a pontot, hogy ne legyen se túl sok, se túl kevés. A balettos rész szintén lekötött, jól kitaláltatok. Tetszett az is, hogy ezt a súlyos témát próbáltátok néha

lazán kezelni, pl. a fodrászos jelenetnél és a balettosnál is fel lehetett engedni egy picit. Szép volt az a rész is, amikor levetettétek a köntöseiteket. Az annyi szimbolikával volt tele, hogy a köpenyeknek adtam volna még nagyobb jelentőséget, több helyen is megjelenhettek volna bennük. Nekem úgy tűnt, mintha a köpenyek levetésével a terhet is ledobták volna magatokról. A jeleneteket nem kell túlfűzni, ha tömörebbek, akkor ütősebbek, és ti is jobban meg tudtok nyilvánulni. A zene nagyon szép volt, illetve a szívritmust imitáló rész, meg a madárcsicsergés is. Az, hogy imaszerűen zárult az előadás, méltó befejezése volt a produkciónak.” – zárta sorait Margaréta.

Czajlik József szerint több ponton is billegett az előadás. „A kifejezőmódotok néha élő volt, néha túl általános. Vannak olyan részek az előadásban, amikor egy kicsit versmondós színházra hasonlítottatok, mert általános állapotban, általánosan mondtátok az egyébként nagyon komoly és súlyos szövegeket. Sokkal jobban elmélyülve, belegondolva, a problémát átélve kellett volna beszélni, személyes hangvétellel. Néha visszahúzta a helyzeteket az is, hogy visszafogottak voltatok. Többször váltogatjátok a stílusokat a darabon belül, például az egy igazi hiperrealista megnyilvánulás volt, amikor a konyhás jelenetben játszottatok, ott behúztátok az utcát az otthonba, a szobába. A jógás rész szerintem is egy jó elképzelés volt. Csak annyit fűznék hozzá, hogy a mozgás szempontjából profibb lett volna, ha **Simon Inez** szebben kitarítja a mozdulatokat, azt kellett volna elérni, hogy a tökéletlenségben szülessen meg a tökéletesség, a nemfájban a fáj. Nagyobb lenne az ellenpont. Ha tökéletesek lettek volna a jógamozdulatok, akkor a jógán keresztül gyönyörűen lehetett volna kommunikálni, még jobban kinyílt volna ez az univerzum. A fodrászos jelenet már nem volt hiperrealista, az már realista stílusú volt, ott szépen elváltak a karakterek, hangban is ki voltak dolgozva a szintek. Ügyes volt, hogy nyitottatok a nézők felé,

azt vettem észre, hogy egyszer-csak az egyik szereplő elkezdett velem beszélgetni, felfogta, hogy ott vagyunk mi is, a közönség. A részeges jelenetnél a kevesebb is elég lett volna. A pityizálás közben háromszor hátraszólt a szereplő a gyerekéhez, hogy csitítsa az ordítását. Mindháromszor ugyanúgy kiabált rá, ezért nem történt fejlődés a darabban. A hangszín változtatásával lehetne szabályozni, hogy mit érez az anyuka. Most ugyanaz maradt mindig a reláció. Érdekesebb lenne, ha egyszer útalát, máskor félelem vagy sajnálat törne fel a szereplőből. Ezekkel az érzelmekkel lehet játszani. Kicsit sokallom a drámát a monológokban. A balerinás

részről az öltöztető nő, **Berényi Sarolta** szerepe nem volt egészen kitalálva.

Ugyanazt a mozdulatot ismételtgette végig, amíg a balerina beszélt. Túl hosszú volt a monológ, az öltöztető cselekedete pedig túl rövid hozzá.

A nyelvezetet érdemes változtatni az előadásban belül, mert akkor jobban viszi magával a nézőt a jelenet. Lehet töltés, tartalom nélkül is csinálni valamit a színpadon, de akkor azt meg kell magyarázni, hogy miért. Úgy vélem, egy igazi formakereső performanszt láthattunk ma este. A végén nekem túl könnyen kiszámítható, hogy le fogjátok vetni a köpenyetekeket. Ha valami ennyire könnyen kiszámítható, akkor kell lennie valaminek benne, ami nem az. A repetíciót lehetne variálni, a kiszámíthatóságot kellene megbontani, szétörni különböző elemekkel. Tüntessetek el minden kiszámíthatóságot, és gyönyörű jelenetek fognak megszületni. Komoly munka volt, gratulálok nektek.”

Táborosi Margaréta már jól ismerte a darabot, mert részt vett a rendezésben mint szakmai munkatárs. Mindez ellenére izgalmas volt látnia, honnan hova jutott el az előadás, és hogy most hol tartanak. „Érdekes volt ismét találkozni a Narancsbőr c. előadás díszletével, az az előadás az utol-

só darab, amiben színészként vettem részt az újvidéki Színházban. Kevés női rendezőnk van idén a fesztiválon. **Patyerek Réka** az egyik, a másik **Kiss Anikó**, a *Mázlista vagyok!* c. előadás egyik rendezője. Nagyon jó ez a kortárs szöveg, amit választottatok, de a szövegérthetőségre ügyelnetek kell, nem mindig hallottam, mit mondtatok. Abban, hogy mit merek, és mit nem merek bevállalni a színpadon, abban mindannyian fejlődöttetek, úgy érzem, megerősödtetek ezzel az előadással. A részeges jelenet kapcsán egyetértek Czajlikkal, ahogy rászóltál a gyerekekre, rögtön elhallgatott, és minden esetben ugyanúgy kiabáltál rá. Ezzel nem éreztem a mindennapi a terhet az anyukán, nem láttam a keresztet a hátán. Szép lett volna azt is megmutatni, hogy van szíve is ennek az édesanyának, és néha megsajnálja üvöltő gyermekét. Ines balerínájához csak gratulálni tudok, szép mozdulatokat formáltál meg, jól sikerült. Innen folytassátok, mert előreléptetek, észrevehetően sokat fejlődöttetek tavaly óta.”

Gazsó Orsolya

Páros Páratlan páros az idei Szemlén

A szabadkai Fabula Rasa Színházi Színház előadásának zsűrizése

A Szabadkai Fabula Rasa Színházi Színház csapata sem első bálzó a Szemle deszkáin, visszatérő vendégek ők is. Idén egy olyan előadással érkeztek, ami nagyon pontos ritmust követel, feszes sitcom, ez a „Páratlan páros”. Akik számára ismerősen cseng a cím, nem véletlen, hisz a szajániak is ezt a szöveget dolgozták fel, így azt is mondhatjuk, hogy egy páros Páratlan páros szerepelt a fesztiválon.

A Fabulások csapatában a női nem képviselőiből sokkal több van, mint Smith-ekből, Kovácsokból, azaz urakból. **Szilágyi Áron** majdnem tíz év után tért vissza, hogy eljátsssa Stanley szerepét. A próbaanyagmatról csak annyit mesélt a kis társulat, hogy instrukcióként legtöbbet a „matematika”, és a „szorzótábla” szavakat hallották az őket vezető **Ralbovszki Csaba** színművészről, aki egyben az előadás rendezője is, s a zsűrizést megelőzően elmondta, hogy ezt a formát tartotta a legnagyobb kihívásnak a társulat számára, hisz az elmúlt években a drámai daraboktól kezdve a zenés, musicales dolgokig mindenben kipróbálták magukat, azonban voltak nehézségeik is a Szemlén való játszás előtt, hisz két szereplőnek is ez az első Páratlan párosa, be kellett ugranium.

Táborosi Margaréta elmondta, hogy sok részlet elnyerte tetszését, az erős, és úgymond irritáló színvilág (pink, piros) is működött. Szerinte jó ötlet volt a két telefon egy asztalon való elhelyezése, rengeteg játéklehetőséget rejt magában, de ezt sajnos nem használták ki eléggé.

„Más játékstílust igénylő dolgot képvisel ez a szöveg, mint amit láttam. Kikacsintós, pörgős, olyan, mint egy motolla, hangereje erősebb. Ez egy futkározós, ajtócsapkodós szöveg. Amíg a másik beszél, fontos, hogy mi látszódik rajtam. Ha hazajövök a lakásomba, s ott káoszt, szemetest az asztalon, idegen embereket találok, akkor nagyobb kell, hogy legyen a meglepődésem.”

Nem értette, miért hozott Stella (**Vajda Stella**) egy – az előadásba nem annyira illő, csehovi lassú színjátszást a darab elején, amit aztán később elhagy. Kiemelte a díszletet, a jelmezeket, *Greguss Lilla* „Rendőrákadémiás” megjelenését, a díszletet, és a jelmezeket, az előadás zenei világát, s ütős volt a két főszereplő, Stella és Niki (**Dimitrov Nikoletta**) első megjelenése is.

„Volt rendezői ötletként két zenei betét, az egyik, amikor a Pink Panther zenéjére történik egy kiállítás, amit elfogadtam stílusjegyek, a másodikat – a lassítást – annyira már nem. Értettem a szándékot, csak előtte nem fokozódott fel annyira a jelenet, hogy le kelljen lassítani. Egyébként, ha már lassítunk, lehet még lassabb. Fontos a poentírozás. Hogy kirakjuk a poént. (- Mit csinálsz szabadnapodon? - Kialszom magam.) Ezen a közönségnek nevetnie kell, ha jó a poentírozása. Van zenész is köztetek, tehát ti is érzitek, mennyire fontos a ritmus.”

Ralbovszki Csaba elmondta, hogy ez a ritmus a bemutatón megszületett, most azonban nem. Lehet, hogy kevés volt ez a néhány próba, hiszen két új ember is van a csapatban, s technikai gondjaik is akadtak.

„Én igazából két előadást néztem, Csabát a technikusok pultjánál és titeket.” – tette hozzá **Lőrinc Tímea**, s okozott nagy derűtséget vele.

Margaréta még elmondta, hogy ezek fényében különösen dicséretes, hogy bevállalták, hogy eljönnek, mert ez egy igazi színházi történés volt, amiből sokat lehet tanulni. Nehezményezte, hogy sokszor voltak a szereplők halkak, egymásba bújtak, nem lehetett érteni a szöveget. Szerinte hasznos a játszás előtt előbb „bebeszélni a teret”, vagy csak a fejünkben gondolni az

utolsó sorig. Zavarta, hogy a kopogásnál a szereplő máshova nézett ki, mint ahonnan a hang jött, s a „Knight Rideres” rész egy üde kiállítás volt, amiből több kéne.

Lőrinc Tímea sok mindenben egyetértett Margarétával. Elmondta, látja, tudja, hogy nagyon jó színészi kvalitá-

sokkal rendelkeznek, instrukciófogadó képességük is jó, látszott, hogy mit játszanak az adott helyzetekben. A díszlet neki is tetszett, hisz azonnal kapott két világot, amit a főszereplő lányok a színjátékkal le is igazoltak. Örült, hogy két különböző karakterű nőt látott.

„Lilla, (Greguss Lilla) nagyon szép vagy. Mindenkin meglepődtem, s a többiek is szépek, de te még tavaly gyerek voltál, most bejöttél rendőrként, és csak ámultam. Jó volt a jelenet, sajnáltam hogy később, amikor Curtis bejön, nincs egy kis kacérkodás, hiszen ha már nő játsza a rendőrt, ez belefért volna a viszonyukba.”

A főszereplő (**Dudás Norbert**) játéka nagyon tiszta, érthető amit játszik, viszont bizonyos helyzetekben szerinte vehemensebben kellett volna reagálnia. Jó ötletnek tartotta, hogy amikor a barátjának elmeséli a két feleséget, felhangosítja a zenét. A szajáni előadás zsúrizésén ugyanis éppen azt emelte ki, hogy túl hangosan hangzik el ez az óriási titok. Szerinte is lehetett volna jobban poentírozni, hogy több mondat váltson ki kacagást.

„Curtisnek, azaz Áronnak jobban szíven kéne viselnie a barátja gondját. Adna neked is egy adag vehemenciát, ha tényleg fontos lenne számodra az ügy. S ez sok jelenetre vonatkozik. Tetszik a karaktered, Stella, de attól hogy egy rózsaszín, pityergős nőről van szó, néha neki is felmegy a pumpája. Például mikor rád zárják az ajtót. Ha a való életben ez megtörténik, az nagyobb sokk. Niki, jó ha tudod, miért jössz be a színpadra. Például bejöttél a jelenetbe, s nem láttam, hogy cigiért mész, vagy le akarsz ülni, azt láttam, hogy bejössz, mert mindjárt meg kell állítani a telefonbeszélgetést. Célirányosan gyere be a színpadra!”

Annak is örült, hogy szexjelenet előtt látszott, hogy arra készülnek azaz fizikailag is megjelent a letöltő nadrág. Jók a karakterek szerinte, csak hiányzik

az intenzitás. Szépen beszélnek, s érthetővé vált a szöveg. Nagyon jó Lilla jelenete, amikor telefonon beszélget s közben a fiúkat utasítgatja, nagyon természetesen a játéka. Tímea még rákérdezett a szomszéd manőken figurák jelmezére is, szerinte még ők sem magassarkúban festik a szobát, hiányzott neki egy kis jelölés: egy kötény, vagy néhány festékfolt. Megdicsérte Niki jelenetét is.

„A rosszullétes jelenet, onnan hogy beveszed a gyógyszereket, kivisznek, majd visszatérsz és reagálsz az eseményekre, nagyon hiteles és jó rész volt. Azt éreztem a darab legvégén, hogy ennyi nő van a színpadon, s ott ez a két pasi, aki a bajt keverte, le kéne mindkettő pofozni vagy otthagyni őket a színpadon.”

Czajlik József is sok mindennel egyezett két zsűritársával, szerinte a meleg szomszéd figurának megváltoztatása (még ha szükségeset volt is), veszélyes, hisz megbomlik a szerkezet, s fennáll a veszély, hogy az előadás nem tud úgy felfokozódni, ahogy kellene.

„Megértem a helyzeteteket, de óvatosan kell ezt csinálni, nem váltható le, nem vágható ki akármilyen darabból. A Páratlan páros egy világhírű bulvár-darab, amit az egész világon játszanak, pedig a nőket és a melegeket megalázza, s egy olyan pasinak szurkolunk benne végig, aki csalja a feleségét. Rengeteget húztál belőle, s pont a fokozásnál picit leül. Én is azt gondolom, hogy a fiúknál voltak alapvetően a legnagyobb dinamikai problémák. Curtis nem akarta megoldani barátja gondjait, hiányzott belőle az elementáris, mindent felülíró szándék, hogy segítsen. Márpedig ez a szándék az, amiért

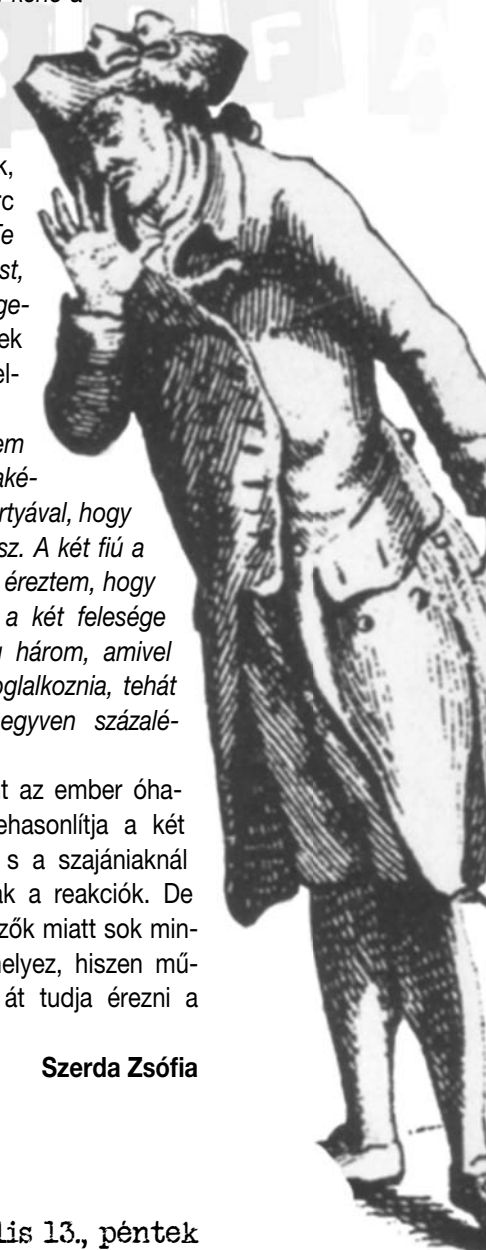
utána mindent megteszel, alakoskods, kitalálsz dolgokat. Most egy ELTE-kocsmában éreztem magam, a hetedik-nyolcadik sör után, amikor a bölcsészek arról beszélgetnek, hogy segíteni kéne a világon. Ez gyengítette a hatást.”

Szerinte a két dögös főszereplő csaj fél perc alatt szét-szedte volna a főszereplőt, az itt látott karakterek el sem hinnék, hogy csak ők léteznek, s két perc után kiforgatnák férjüket egy „-Te hülye vagy? Főzzél sonkás tojást, töröld fel a padlót aztán beszélgetünk.” kijelentéssel. Nagyon erősek voltak a lányok a főszereplő mellett.

„Ez nem képesség, hanem szándék kérdése. Ha beindul a rakéta, hisz ott égetik a feneked a gyertyával, hogy repülj ki valamerre, akkor kirepülsz. A két fiú a kulcsa az előadásnak, s most azt éreztem, hogy a főszereplőnek a két felesége mellett van még három, amivel most nem kell foglalkoznia, tehát a problémája negyven százalékos.”

Czajlik szerint az ember óhatatlanul is összehasonlítja a két Páratlan párost, s a szajániaknál nagyobbak voltak a reakciók. De a nehezítő tényezők miatt sok mindent zárójelbe helyez, hiszen művészkollégaként át tudja érezni a nehézségeket.

Szerda Zsófia

Ma a Találkozó színpadán

Fináléban a XXIII. Találkozó

Kedves közönségünk! Az utolsó három előadást kínáljuk fel a XXIII. VMASZT repertoárjából. Ennyi előadást egy héten legközelebb egy év múlva ilyenkor, valahol Bácskában láthatnak. Tehát, ha szeretnének izgalmas bulvárkrimit nézni – ilyet nem láthatunk minden nap, de tényleg –, vagy ha inkább a vígjátékokat kedvelik, akkor ez az Önök napja lesz. És ne feledkezzünk meg a többi ajánlásáról sem! Előadásukat Tóth János emlékének szentelik.

**Április 13., péntek, 15.00, színházterem
Feketics Művelődési Egyesület, Soma színtársulat, Bácsfeketehegy**

A Soma színtársulat 1994 novemberében alakult.

A következő évben már színre vittek egy egyfelvonásos előadást. 1997-ben részt vettek az Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók I. Találkozásán. Két év kihagyás mellett folyamatosan részt vesznek a szemlén. Több tömeges, nagyszereplős előadást készítettek. 2008-ban fesztiváldíjat kaptak a *Lúdas Matyi* című népszínmű előadásáért, ezen kívül több kiemelkedő díjat is magukénak tudhatnak (közönség-díj, legszebb színpadi beszédért járó díj és egyéb színészdíjak).

Büszkék volt rendezőikre: Ferenci Jenő színművészre, Merkva Péterre, Tóth H. Verára. A társulat mottója: szórakozni és szórakoztatni.

A társulat eddigi díjai a Találkozásón:

1998 – a Szántó Róbert-díjat Kovács Károly érdemelte ki, valamint a csoport Bambach Róbert-díjban részesült a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásukért, Tömörkény *Barlanglakók*jáért Merkva Péter rendezésében.

2000 – Garay Béla-díjban részesült Merkva Péter a legjobb hagyományos rendezésért.

2006 – Szántó Róbert-díjat érdemelt ki a csoport (Valentin Katajev: *Tévedések napja*), valamint Sza-

bó László Nagy István-díjat, a legjobb férfi mellékszereplő díját nyerte el.

2007 – A legjobb férfi mellékszereplőnek járó Nagy István-díjban Szabó László részesült (Milan Grgić: *Ébredj fel Katám*), a csoport ebben az évben a Közönségdíjat is hazavihette.

2008 – Garay Béla-díj a legjobb hagyományos rendezésért Merkva Péternek, valamint Bambach Róbert-díj járt a Soma Színtársulatnak Fazekas Mihály *Lúdas Matyi*jáért.

2017 – A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal tüntette ki

Szukola Bélát, a bácsfeketehegyi Soma Színtársulat tagját a *Hyppolit, a lakáj* c. előadásban *Hyppolit* szerepének megformálásáért.

A feketicsi Soma színtársulat bemutatja:

Hamvai Kornél: *Kitty Flinn* (90')

Szerelmes bulvárkrimi

Szereplők:

Kitty Flynn (recepciós lány) – Hodik Annabella
Mrs. Elisa Cox (szálloda tulajdonos és orgazda) – Kormos Irén

Sophie Bonnick (Eisa húga) – Fehér Etelka
Adam Wirth (kassza fűró) – Kovács József
Charley Bullard (kassza fűró) – Ádor Konrád
John Short (nyomozó) – Szukola Béla
Mis. Long (segéd nyomozó) – Pauljuk Jenifer
Mr. Chicheser (szálloda igazgató) – Szabó László
Tobias Pecker (londiner és feltaláló) – Kőműves Csaba

Rendező: Ralbovszki Csaba

Koreográfia: Szakács Tamás

Hang- és fénytechnika: Simonyi Tamás

Díszlet: Szukola Béla

Április 13., péntek, 18.00, színházterem
**Vajdasági Népek és Nemzetiségek Hagyomány-
ápoló Klubja, Liliomfi színjátszó csoport, Szent-
tamás**

Idestova 20 éve, hogy Szenttamáson megszűnt az amatőr színjátszás, Robotka István és felesége ezt az űrt szerették volna kitölteni, ezért 2017 őszén toboroztak egy lelkes kis csapatot. Kezdeti lépésként egy könnyed, de sokoldalú szöveget szerettek volna

feldolgozni, mely kihívást és lehetőséget is jelent a szárnyaikat próbálgató fiataloknak. Így esett a választásuk Móricz Zsigmond szövegeire. Csapatuk tagjai mind tenni akaró ifjúk, ezért találónak vélték a „Liliomfi” nevet. Ez lesz az első megmérettetésük, és remélik, hogy ez a részvétel a csapatnak még nagyobb lendületet ad majd.

A szenttamási Liliomfi csoport bemutatja:

Móricz Zsigmond szövegei alapján: *Vásári komédiák* (80')

Vígjáték

Szereplők:

Zsellér Martin – Vince gazda, Dinnyecsősz
Ifj. Robotka István - Deák, Tengericsősz
Móricz Lúcián – Lócsiszar, Gazda, János Gazda
Salamon Ákos – Varga, Böllér
Szabados Áron – Kántor
Varga Arnold – Csontkovács
Velez Emilia – Fruzsina, Vargáné,
Szépasszony
Füstös Dianna –Gazdasszony,
Csúnya asszony;
Móricz Mirella – Böske
Salamon Lilla – Erzi
Balázs Evelin – Zsuska, Szakácsné

Rendező: Robotka István

Rendezőasszisztens, díszlet- és

jelmeztervező, kellékes: Robotka Angéla

Sűgők: Blazsanyik Zsaklina és Bar-na Leontina

Április 13., péntek, 20.00, színházterem
**Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Petőfi Sándor szín-
játszó csoport, Tóba**

A tóbai színjátszók több éves múlttal rendelkeznek. A csoport jelenleg 32 taggal működik, és rendszeres résztvevői a Találkozóznak. Nemcsak a saját településükön, hanem Vajdaság-szerte jól ismeri a közönség őket. A csoport nagy előnye, hogy az eltérő életkorú szereplők között nagyon jó az összhang és a szolidaritás. A tapasztaltabb szereplők tudása és

a fiatalok lelkesedése alakítja ki a közös egységet. Sajnos idén a rendező, Tóth János hirtelen halála csapásként érte a társulatot, de összefogással az idei színdarab is bemutatásra került.

A társulat eddigi díjai a Találkozó:

2009 – Ferenczy Ibolya-díjban (a legjobb női főszereplő) részesült Lackó F. Erzsébet, Kató szerepének megformálásáért a Békeffi István – Stella Adorján: *Jöjjön elsején!* című előadásban

2010 – Közönség-díj Illyés Gyula: *Tűvé-tevők* című előadásért. Rendező: Tóth János.

2011 - Közönség-díj Török Rezső *Mennyasszonytánc* című előadásért.

2013 – Szilágyi László-díjat (a legjobb férfi főszereplő) Slómó megformálásáért Szántó Tivadarnak ítélte oda a zsűri.

A kiváló alakítást a *Kilencen mint a gonoszok* című előadásban nyújtotta. Ezenfelül Nagy István-díjban részesült (legjobb férfi mellékszerepért) Baka András, aki Franklin Benjamin szerepébe bújít ugyanebben az előadásban, valamint a Közönség-díjat is hazavihették ebben az évben is.

2014 – Nagy István-díjat kapott Laboda Péter szerepéért Ferkovics József a *Naftalin* című előadásban

2016 – Pataki László-díjban részesült a színjátszó csoport a legjobb hagyomá-

nyos keretek között megvalósított előadásért, a *Viaszkvirág*ért. Ugyanebben az évben Ferenczy Ibolya-díjjal térhetett haza Lackó Farkas Erzsébet, a tóbai társulat tagja a *Viaszkvirág* című előadásban Mári szerepének megformálásáért.

2017– Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport a közösségteremtő tevékenységéért.

A tóbai Petőfi Sándor színjátszó csoport bemutatja:

Rideg Sándor: *Indul a bakterház* (90')

Vígjáték

Tóth János emlékére

Szereplők:

Bakter – Szántó Tivadar

Bendegúz – Hanyic Patrik

Banya – Lackó Farkas Erzsébet

Toppancs Mihály (Patás) – Samu Tibor

Buga Jóska (Piócás) – Kiss Zoltán

Borcsa (Bakter felesége) – Palatinus Melinda

Marhakereskedő – Baka András,

Rozi (Toppancs mátkája) – Palatinus Hermina

1.csendőr – Detki Antal

2.csendőr – Palatinus Ervin

Rozi anyja – Tóth Anna

Rozi keresztanyja – Sirovica Erzsébet

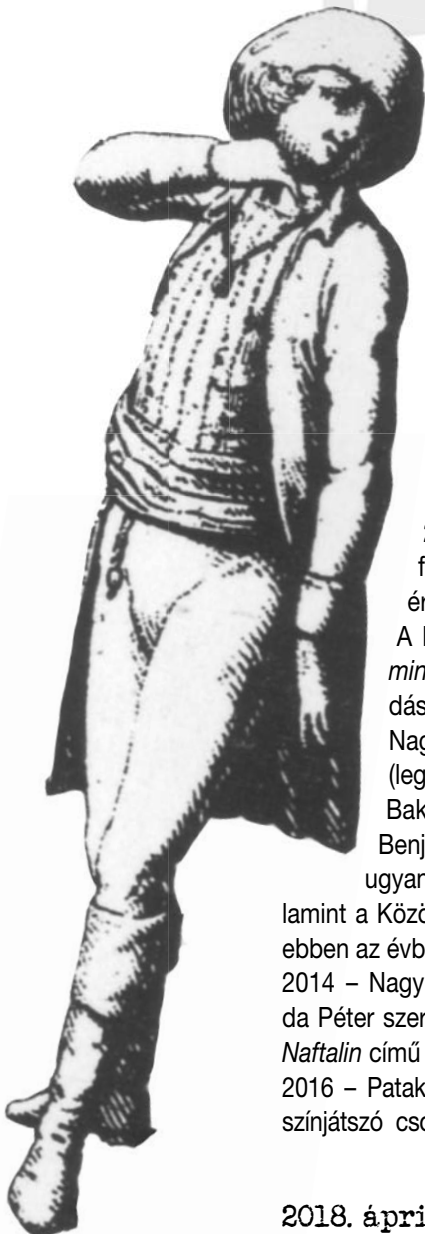
Zenészek: Kiss Zoltán, Ferkovics Jóska és Sípos János

Díszlet: Baka András

Jelmeztervező: Lackó Farkas Erzsébet

Sűgő: Hanyic Csordás Izabella

Technika: Bokor Noémi és Szabó Melánia

Vasárnap a Találkozó színpadán

Nem, még nem búcsúzik a XXIII. VMASZT a kikindai közönségtől

Azt hisszük, nem sokan vitáznának velünk, ha azt mondanánk, hogy az idei Találkozó versenyprogramja igen erősre sikeredett. Az, hogy mégis kik voltak a legjobbak, a holnapi gálaműsoron kiderül. De még mielőtt erre sor kerülne, láthatjuk akcióban mindhárom zsűritagunkat! Táborosi Margaréta és Czajlik József tréninget, valamint előadást tart kora délután, Lőrinc Tímeát pedig az esti előadásban tekinthetjük meg.

Április 15., vasárnap, 14.00–17.30 óra, Fejős Klára Általános Iskola tantermei

Tréning színjátszóknak és rendezőknek

Táborosi Margaréta és Czajlik József, az idei zsűri két tagjának tréningjén vehetnek részt a kedves érdeklődők. Maró intenzívebb, színészközpontúbb tréningje után a motiváció fogalmáról és az (színházi) életünkben betöltött szerepéről beszél Caca. A programokon való részvétel mindenki számára nyitott, viszont előzetes bejelentkezés szükséges!

Április 15., vasárnap, 18.00 óra, színházterem
Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor

Átadásra kerül a 2018-as találkozó két fődíja: a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért. További díjak: Garay Béla-díj a közösségteremtő tevékenységért; Szilágyi László-díj a legjobb férfi főszereplőnek; Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek; Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának; Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának;

Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért; és a közönség- és különdíjak.

Április 15., vasárnap, 19.00 óra, színházterem

A gálaműsor után, mint minden évben, idén is egy hivatásos előadással zárjuk a nyolc napon át tartó rendezvényt. Ebben az évben a vendégelőadást az idén 10. születésnapját ünneplő Zentai Magyar Kamaraszínház társulatának előadásában láthatja a fáradhatatlan közönség, melyben **Lőrinc Tímea**, a XXIII. Találkozó művészet bizottságának egyik tagja is szerepel. Az előadás rendezője **Mezei Kinga**.

Zentai Magyar Kamaraszínház

Május van, Tisztelt úr... (110')

Szép Ernő: Május, kávécsarnok, tűzoltó

Rendezte: Mezei Kinga m. v.

Az előadásról:

Szép Ernő figuráit egyszerűen nem lehet nem szeretni, szélsőségesen életunt vagy éppen életigenlő magatartásukban hasonlítanak egymásra: a boldogság utáni vágy, és az ajtón kopogtató szerelem mindhárom történetben megjelenik.

„Szép Ernőt játszani igazi jutalomjátéknak számít, a századelő nyelviségét, szófordulatait, fanyar humorát ma elsajátítani, és hitelesen interpretálni akkor is nagy kihívás, ha a darabok abszurditása, érzelmi és tartalmi világa ma is érvényes.

A századelő hangulatát, poétikáját mai színpadra ültetni izgalmas út, mind a színészek, mind az előadás többi alkotója számára.” (Mezei Kinga)
A Zentai Magyar Kamaraszínház közönségét egy ilyen utazásra invitáljuk, Szép Ernő három egyfelvonásosán (*Május, Kávécsarnok, Tűzoltó*) keresztül vágunk neki az útnak, hogy megkeressük a századfordulón és korunkban a nagybetűs Szerelmet és a nagybetűs Boldogságot!

Hogyan lapozzunk, ha mindkét kezünk foglalt?

A kolbász és a lapozás története Feketicsről

A múlt század hatvanas éveinek első felében Bácsfeketehegy igen gazdag és híres volt az amatőr színjátszásról. Sok, jobbnál jobb operetteket vették színre. Nem volt gond sem zenekarral, sem kellékekkel, színjátszó is akadt bőven, de az utazás, a kellékek szállítása néha gondot okozott. Kereszthe-hosszába bejárva Vajdaságot, eljutott a társulat Vörösmatra-ra is. Hosszú, fárasztó út volt ez nekik. Tudták, hogy italból nem lesz hiány, hisz bortermő vidékre mennek, enni is majdcsak kapnak valamit. Amikor kész lett a *Zsindelyezik a kaszánya tetejét* című színdarab színpala, az egyik szereplő igen megéhezett, meg hát látva, hogy kínálják a bort,

elővette hátizsákjából a finom házi kolbászt és felét megette, hogy tudjon inni rája. Igen ám, csak hogy nem hiába volt a zsebébe az a kolbász bekészítve! Szerepe közben elő kellett volna vennie, aminek hűtő helye volt, makogott, dadogott, a szereptársa pedig viccesen így szólt: „Kolbászt enni jó volt?” Csak ők ket-

ten tudtak a történetről, de később, sokáig fennmaradt körükben a mondás: kolbászt enni jó volt?

A kilencvenes évek második felében társulatunk eljutott Satrincára is. A *Bubus* vigjátékhoz nem sok kellék kellett. Abban az időben nem sokat adtunk a színpad kinézetére és nagyságára. A fényre vagy a függönyre pedig egyáltalán nem. Talán majdnem minden amatőr társulat a szerep közben a sűgőra hagyatkozott. A sűgőnak meg hát ugye lapozni is kell. Nos, a darab ment, a sűgő egyik kezével a szöveggönyvet, a másikkal a függönnyt fogta oldalra, mivel másként nem lehetett a függönnyt széthúzni és fixálni. Ott jött a gond, amikor a sűgőnak lapoznia kellett. Nem volt más lehetősége, elengedte a függönnyt, az lezárta a fél színpadot, lapozott, majd előre szaladt, megragadta a függönnyt és félrehúzta. Majd így tett, akárhányszor lapozott (kb. 24-szer). Azóta, hála a fejlődésnek, nincsenek gondok sem függönnyel, sem fénnel, sem sűgőval.

Szabó László, Bácsfeketehegy,
Soma Színtársulat

Novák Martin VII2
Fejős Klára Á.I.

Hát láthatatok, hogy nekem van a legnagyobb...

Négy történet Tóbáról

2003-ban a *Sárga csikó* színdarabban a szomszédos Kisoroszon vendégszerepeltünk. Mivel sok kelléket kellett vinnünk magunkkal, és mivel közel van a két település, fogadtunk egy traktorost pótkocsival, hogy a nyári, földes úton vigyen el bennünket. Így kényelmesen elért a húsz szereplő, a kellékek, és mivel zenés darabot játszottunk, a zenekart is vittük magunkkal. A zenekar egész úton húzta, mi pedig énekeltünk, amíg Kisoroszra nem értünk. Az előadás nagyon jól sikerült, majd a megvendéglés és a társalgás után, valamikor éjfél felé hazaindultunk. Természetesen a jó hangulatról ismét gondoskodott a zenekar. Már nem sok kellett, hogy hazaérjünk, amikor egyszer csak a pótkocsi leakadt a traktorról, és a traktorista csak arra lett figyelmes, hogy valahogyan elcsendesedett a nagy éneklés. Elhaladt körülbelül 20 métert, amikor visszapillantott, s akkor látta, hogy elveszített bennünket. Szerencsére senkinek sem lett baja, akkora nevetés tört ki, hogy mindenki a hasát fogta.

2010-ben a társulat Muzslyán vendégszerepelt a *Tűvéteevők* című vígjátékkal, a darabban szerepelt egy élő tyúk is. Ennek a tyúknak a feladata az volt, hogy egy kartondobozban kellett ülnie a szalmán a tojáson. Mint tudjuk, valamikor régen a parasztházaknál is úgy volt, hogy ha korán elkötött a tyúk kint, amikor még hideg télies volt az idő, akkor bevitték a kotlót és bent ült a tojáson mindaddig, míg ki nem keltette a csibéit. Csakhogy az előadásban ez a tyúk még nem volt kotló, és nem tudott türelmesen ülni a fészken. Egy-

szer csak meggondolta magát, kiment a színpad elejére, piszkított és lerepült a közönség közé. A zenekar egyik tagja erre csak ennyit tudott mondani: „Láttátok, a tyúk nekiment a népek!”

2011-ben Tamásfalván vendégszerepeltünk a *Menyasszonytánc* című vígjátékkal. Ott is nagy élményben volt részünk. Ez egy lakodalmas darab volt, és nemcsak a színpadon, hanem a nézőtéren is játszódtott, ugyanis a lakodalmas menetnek be kellett vonulnia a színháterem bejárati ajtaján keresztül a nézőtéren át a színpadra. De ugyanennek a menetnek ki is kellett volna mennie az oldalajtón, mert később ismét ugyanúgy a bejárati ajtón kellett volna, hogy bejöjjenek. A házigazdák nem találták az oldalajtónak a kulcsát, így máshogy kellett megoldanunk ezt a helyzetet. Az öltöző ablakán egyenként ugráltunk ki, mindenki a saját kellékével. Majd mikor a nagybögős Jani bácsi maradt utoljára, így kiállt: „Nehogy itt hagyjatok, vegye át az ablakon valaki tőlem a nagybögőt, hát nem bírok böggővel együtt kimászni az ablakon, hát láthatatok, hogy nekem van a legnagyobb szerszámom!”

2013-ban Kupuszinán léptünk fel az Amatőr Színjátszó Találkozón. A *Kilencen, mint a gonoszok* című vígjátékot vittük el a szemlére. Odaérve, egy kis várakozás után pakolhattuk be a színpadra a kellékeket az előadásunkhoz. Egy állványos tükör is kellett a darabhoz, ez a tükör utazott a román határtól majdnem a horvát határig sérülésmentesen. Vigyáztunk rá, mint a szemünk fényére. Hogy hogyan történt meg, ma sem tudjuk, de egyszer csak a tükör hanyatt vágta magát, és izzé-porrá tört. Rohantunk ám a boltba, hogy az állványt alufóliával pótoljuk, mire kezdődik az előadás. Még mondtuk is hogy na, oda a szerencsénk, mert ugye tudjuk mi vár ránk, ha egy tükör összetörik...

Szántó Tivadar, Tóba,
Petőfi Sándor színjátszó csoport

Francuski Viktor 5 Fejős Klára Á.I.

A XXIII. Találkozó szakmai zsűrije

Lőrinc Tímea

2009-ben nyert felvételt az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára. 2014. október elsejétől a Zentai Magyar Kamaraszínház tagja. Előadásai közül a legkiemelkedőbbnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, Tisztelt úr!* című előadást, s az Oláh Tamás által rendezett monodramáját, a *Hullámtörést* tartja. Az előbbiért 2016-ban Pataki gyűri díjra jelölték, az utóbbiért viszont 2017-ben neki is ítelték ezt a díjat. Munkás évei színészként a kísérletezésről szólnak. Kipróbálta már a drámaírást, forgatott filmet Goretić Péterrel, részt vett a *Csonka délibáb* című tévéfilmben, kétszer jelentkezett a Versűnnep versenyére, ahol először különdíjas lett Terék Anna *Kunigunda útjával*, másodszer pedig sikerült

hazahoznia a fődíjat Sziveri János *Társastervezésével*. Belekóstolt a rendezés világába is. 2014-ben öt tehetséges középiskolás fiattal létrehozták a Zsebtársulatot, melynek első produkciója a *Föld nélkül*, második pedig a *Prométheusz light* volt. E két előadással Vajdaságban és Magyarországon egyaránt több versenyt is megnyertek, melyek rendezői és színészdíjakkal is jártak. Rendezett a zentai diákszínhátszók idősebb csoportjának is. 2016 és 2017 nyarán Hajvert Ákos megkérte, a Szép Szó tábor keretein belül foglalkozzon egy héten át általános iskolásokkal. „Szeretném és szeretem a fiatalokat egyengetni a színház világában, és a tőlem telhető legjobb módon segíteni őket a fejlődésben, nevelni őket toleranciára, találékonyságra, kreativitásra és legfőképpen alázatra. Egyik tanárom egyszer azt mondta: a színház nem kiszolgálja, hanem szolgálja a nézőt.

Ezzel a kijelentéssel indultam neki ennek a pályának. Tapasztalataim, élményeim, érzelmeim segítségével szeretnék a színpadon olyan világok megteremtéséhez hozzájárulni, amelyek az én, és az emberek javára vannak, gondolataik átformálására, érzelmi életük gazdagítására. Nevelő, változtató, de mindenféleképp szolgáló hatásúak.”

Czajlik József

1975. június 1-jén született Dunaszerdahelyen. Színházi rendező, színész. A kassai magyar tanítási nyelvű iparisiskolában érettségizett 1993-ban. Ezt követően a *Kassai Thália Színház*, majd 1994–1995-ben a *Komáromi Jókai Színház*, 1995–1997-ben ismét a Thália tagja lett. 1997–2002 között rendezést tanult Pozsonyban, majd a budapesti Bárka Színház főrendezője lett. A Komáromi Jókai Színház-beli Amadeus-rendezése 2001-ben a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházi Fesztiválon fődíjat, a budapesti Országos Stúdiószínházi Fesztiválon rendezői különdíjat kapott. Az Amadeusból tévéfilmet is rendezett. 2007-ben Gál Tamással Epopteia néven színházi műhelyt alapított. Jelenleg a Kassai Thália Színház igazgatója.

Táborosi Margaréta

A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan e Tisza menti település kultúra- és színházszeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában.

Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek. Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és szülőhelyének specifikus identitása: *Tavaszi Hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Annától a *Vajdasági lakodalom*, a szabadkai Népszínház előadása. Rendezett operettet, Békeffi István – Kellér Dezső – Kálmán Imre Csárdáskirálynő c. művét az Újvidéki Színházban, és fesztivál megnyitót (2014-ben a Nomus, majd 2017-ben az Exit – Summer of love megnyitóját) is. Részt vett nemzetközi szakmai programokon: Orléansban (Franciaország) Nagy József Jelszínházában és Yokohamában (Japán) Performing Arts Meeting in Yokohama – TPAM nemzetközi tánc- és performansz fesztiválon. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

Színház az egész világ”

Hetedik osztály kezdetén tanultuk, hogy a színházművészet az egyházi témák dramatizálásával maradt fenn évszázadokon keresztül. Ezzel kapcsolatban eszembe jutott anyukám egy gyönyörű meseje. Elmondása szerint számára a legkedvesebb hagyományörzés a betlehemi béke és szeretet lángjának megismerése volt.

1998-ban szenteste összeült a család. Akkor én még meg sem születtem. Apukám temerini születésű, és az Árpádházi Szent Erzsébet cserkészcsapat parancsnokaként vette át a betlehemi lángot.

Az az este különösen meghitt hangulatú volt. Mindenki csak őt várta, hogy megérkezzen.

Megszólalt a csengető, tatám ajtót nyitott, apukám pedig ott állt, és egy kis mécses tartott a kezében, benne égett a gyertya. Félve letette a kis asztalra. A család apraja nagyja mind elcsendesedett. Mindenki tekintete a gyertyára szegeződött.

Süli Sibilla VIII, Szent Száva Á.I.

Valóra vált álom

A színház egy csodaház, ahol minden mese életre kel.

A színház fő része a színpad, amelyet nagy, nehéz függönyök vesznek körül, melyek az előadás előtt eltakarják a kíváncsi közönségtől a történet színhelyét. Amikor a függönyök szétnyílnak, a teremben feszült várakozás érezhető. Ekkor belépnek a színészek, akik megmozgatják a nézők lelkivilágát. Vagy nevetésre fakasztják őket, vagy könnyeket csalnak a szemükbe, néha-néha megborzongatják őket. Az előadás varázslata által az ember különböző helyekre eljut, és sokféle élethelyzetet ismer meg.

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIII. Találkozójának színlapja • Kiadja az Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Bicskei Anikó munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Gázsó Orsolya, Raffai Telečki Ágnes, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Varga Tamás • A rendezvény megörökítéséért felel: Gázsó Orsolya és Szerda Zsófia • 2018. április, Nagykikinda

Apukám letérdelt, és hangos imába kezdett. A többiek követték őt. Elmesélte utána, hogy ezt a lángot a temerini cserkészek Ausztriából hozták a Jézus Születése Bazilika öröklángjából. Minden évben Betlehemből hozzák el Ausztriába. Onnan viszik a cserkészek tovább. A láng Isten szeretetének és békéjének üzenetét hordozza, a cserkészek pedig jó szolgálatot tesznek azzal, hogy eljuttatják a távolban élő közösségekbe, családjaikhoz, jóakarató emberekhez.

Az első békeláng a XI. században II. Orbán pápa jóvoltából indult el, amikor megkérte a keresztes lovagokat, hogy juttassák el a betlehemi lángot minden otthonba, hogy béke honoljon a városban. Nagyon kellett rá vigyázni, nehogy kialudjon. Óriási szeretet rejlik ebben a lángban.

Mindenki felállt, megfogták egymás kezét, körbeállták a lángot, és énekelni kezdtek. Keresztmamim zongorán kísérte a dalt.

Ezt a hagyományt azóta is őrzik drága szüleim. Ha egyszer nekem is lesz családom és gyermekeim, nekik is szeretném átadni ezt a hagyományt.

Pécsi Sági Viktória VII/2

Érdekes végigkísérni egy könyvből jól ismert történetet, ahogy életre kel, és azt hogy a színészek mennyire tudják bemutatni a különböző személyiségeket. Itt jókat lehet szórakozni, de sok mindent meg is lehet tanulni. Ezért ez a hely nagy hatással van az emberek egyéniségének formálására beleértve a viselkedést és az öltözködést is.

Végül csak annyit tennék még hozzá, hogy színház nélkül az emberek élete kopár lenne, mint egy sivatag.

Francuszi Viktor VII/2

